

MOLENSTEEN

MOLENSTEEN

Delft Blue Crimes # 3

Eduard Meinema

Molensteen

Delft Blue Crimes # 3

Copyright © 2022 Eduard Meinema

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403652047

NUR 333

All rights reserved.

1

Zonder eerst te kloppen, rukte de roodharige rechercheur de deur open en liep gehaast naar binnen.

‘Goddomme! Tetteroo!’ brulde commissaris Whitlox. ‘Hoe vaak moet ik je nou nog zeggen eerst met die roodgelakte nagels van je op de deur te kloppen?’

Marilou Tetteroo bekeek de gespierde bruine man die, alleen gekleed in een boxershort, voor haar stond. ‘Niets om je voor te schamen chef,’ zei ze lachend en bleef hem rustig aankijken.

Whitlox stak zijn handen omhoog. ‘Wat?’

‘Hmm?’ vroeg Marilou in trance.

De commissaris begon zich aan te kleden. Zijn uniform hing op een knaapje dat hij over een portret van de koning had gehangen. ‘Wat kom je doen Tetteroo?’ vroeg hij terwijl hij zijn overhemd van het knaapje haalde.

‘Ehm, even van het uitzicht genieten?’

Whitlox wilde niet lachen, maar was wel degelijk gestreeld door haar opmerking. ‘En misschien ook nog iets dat met je werk te maken heeft?’ zei hij terwijl hij zijn shirt dicht knoopte.

‘Oh, sorry. Ik dacht dat dit allemaal bij mijn werk hoorde,’ lachte ze. Met haar handen gebaarde ze naar zijn lichaam. ‘Zonder gekheid. Heb je al iets over Moreau gehoord?’

Whitlox ging, in zijn boxershort en met dichtgeknoopt shirt, op zijn bureau zitten. ‘Je begon zo goed Tetteroo. Maar nu ga je, zoals gewoonlijk, weer de verkeerde kant op,’ zei hij hoofdschuddend. ‘Monique Moreau komt op zijn vroegst pas over twee weken hier naar toe. Dat weet je.’ Hij merkte dat ze hem wilde onderbreken, stak zijn waarschuwend wijsvinger op en praatte snel door. ‘En, nee. Jij gaat niet naar Antwerpen om haar daar alvast te verhoren. En, nee. Je neemt ook geen contact op met de collega’s daar. Begrepen? Ik heb al meer dan genoeg gezeik aan mijn hoofd.’ Hij wees naar de stapel dossiers op zijn bureau. ‘Een groot deel daarvan is het gevolg van alle commotie die jouw optreden in Museum de Prinsenhof heeft opgeleverd. De directeur blijft me bestoken met emails, appberichten en weet ik veel wat.’

‘Misschien moet je niet al je emails uitprinten. Scheelt veel ruimte op je bureau.’

‘Ik...’ Hij zat zich te verbijten. ‘Ik print niet al mijn emails uit Tetteroo. Als ik jouw kantoor inloop... Nou, eraan voorbij loop, want ondanks mijn ervaring in het leger waag ik me echt niet in die jungle die jij je kantoor noemt. Goddomme, er ligt daar meer papier dan er bomen in de Amazone staan.’

‘Niet overdrijven chef,’ zei Marilou. ‘Trouwens. Er wordt, spijtig genoeg, steeds meer van het Amazone gebied platgebrand, dus wat er bij mij ligt, stelt verhoudingsgewijs niets voor.’

‘Heb je wel eens goed gekeken naar al die stapels papier op je bureau? Heb je *überhaupt* wel eens *in* die dossiers gekeken?’ zei Whitlox opgefokt. Hij ging weer staan, trok zijn pantalon van het knaapje en trok snel de ontbrekende kledingstukken van zijn uniform aan.

‘Heb je wel *gedoezt*?’ vroeg Marilou. ‘Ik bedoel, het is natuurlijk heel sportief dat je dat hele eind van je huis naar het bureau op de fiets doet, maar je gaat er wel van zweten.’

‘*Gedoezt* Tetteroo? Is dat weer zo’n rare lokale term?’

‘*Doezen*?’ vroeg Marilou niet begrijpend.

‘Het is ‘douchen’ Tetteroo. Jullie Delftenaren praten raar,’ zei Whitlox. Hij trok de bureaustoel naar achteren en ging aan zijn bureau zitten.

‘Raar of niet, na fysieke inspanning is het heel normaal dat je jezelf even afspoelt onder de...’ Ze hield even in en sprak het laatste woord heel nadrukkelijk uit. ‘De douche.’

Whitlox slaakte een diepe zucht. ‘Tetteroo...’

‘Ga boeven vangen?’ zei Marilou lachend.

‘Bijvoorbeeld,’ zei Whitlox. Hij trok het keyboard van zijn desktop computer naar zich toe en tikte zijn password in. ‘Het schijnt in je functie omschrijving te staan.’

‘Ja... het schijnt...,’ antwoordde Marilou, zoekend naar een opening om haar vraag te stellen. De ware reden dat ze Whitlox’ kantoor was binnengevallen. ‘Chef... Weet je nog die jongen die hier laatst was? Die bij Kingma op kantoor videobeelden kwam laten zien?’

Whitlox keek op van zijn computer. ‘Ja, ik had niet direct door wie hij was. Maar dat was Brava he? Oftewel, Ron Marcus, de vlogger.’

‘Crime vlogger, zegt hij zelf altijd. Maar inderdaad. Zijn vlog ‘Brava’ heeft heel wat volgers. Bijna honderdduizend geloof ik.’

‘Ja? Ik weet wie het is. Wat is er met hem?’

‘Ehm...’ Marilou trok een stoel uit de hoek van de kamer naar het bureau en ging tegenover de commissaris zitten. Whitlox trok vragend een wenkbrauw op, maar zei niet dat ze weg moest gaan. ‘Hij wordt gestalkt.’

Nu trok Whitlox ook zijn tweede wenkbrauw op. ‘Heeft hij daar melding van gemaakt? Formeel?’

‘Weet ik eigenlijk niet,’ zei Marilou twijfelend.

Hij staaarde haar met twee donkerbruine ogen doordringend aan. ‘Dan is er dus geen zaak,’ bevestigde hij kalm. ‘Dus, wat is dan je vraag?’

‘Ik wil hem graag inzetten.’

Whitlox viel stil. Reageerde niet.

‘Voor, ehm... laat ik het maar een soort undercover werk noemen.’

‘Een soort? Tetteroo? Een *soort* undercover werk? Moet je eens goed luisteren, Tetteroo. Je doet undercover werk; of niet. Er bestaat geen ‘soort van’ undercover werk.’

‘Nou, ja, ik bedoel, hij is formeel geen lid van ons team. Dus formeel...’

‘Formeel kan èn mag hij geen undercover werk doen Tetteroo. Vergeet het maar!’ In plaats van teleurstelling zag hij alleen maar een dikke vette grijns op haar gezicht. ‘Wat? Oh... Nee, Tetteroo. Nee, nee, echt niet!’

‘Als het formeel niet mag,’ zei Marilou grijnzend. ‘Moet het maar informeel. Ik bedoel... ik kan iemand die onafhankelijke crime vlogs maakt toch niet tegenhouden?’

Opnieuw slaakte Whitlox een hele diepe zucht. ‘Tetteroo. Als er ook maar één velletje papier op deze stapel bij komt waar jouw naam op staat. En begrijp me goed: het kan me niet eens schelen *waarom* jouw naam daar op staat. Eén velletje is

genoeg; nog één keer jouw naam erbij op deze stapel en ik smijt je hoogstpersoonlijk het bureau uit!’

Marilou stond op, liet de stoel achter waar hij stond en liep naar de deur. ‘Als je dan maar wel eerst gaat *doezen!*’

2

‘En?’ vroeg Kingma. ‘Gaf hij toestemming om Ron Marcus in te zetten?’

‘Formeel niet,’ zei Marilou naar waarheid. Ze keek naar het keurig opgeruimde bureau van Kingma. ‘Hoe flik je dat toch? Een heel leeg bureau?’

Vanuit zijn rolstoel keek Kingma schuin omhoog naar rechercheur Tetteroo. ‘Kwestie van georganiseerd werken Lou. En zo weinig mogelijk printen en alles digitaal opslaan. Maar even terug naar jouw opmerking. Niet formeel zei je?’

‘Ja, hoezo?’ zei Marilou. ‘*By the way*, heb je nog van die mini’s in je bureaulade verstopt? Die kleine candy bars?’

‘Omdat dat uit jouw mond bijzonder onheilspellend klinkt,’ zei Kingma. ‘Ik hoop dat je goed nadenkt over wat je wilt gaan doen.’ Hij pakte zijn mok op en hield die omhoog. ‘Maar voor nu. Als jij koffie haalt, regel ik iets te eten.’

‘Oh? Gaan we een werkontbijt doen?’

‘Ja. Jij haalt drie koffie, ik bel Hoogendam.’

‘Strak plan,’ zei Marilou en liep naar de gang. In de deuropening draaide ze zich nog even om. ‘Trouwens, waarom is hij zo laat?’

‘Hij is zijn krukken gaan inleveren.’

Ze fronste haar wenkbrauwen en liep daarna gniffelend en hoofdschuddend weg.

Bij de koffieautomaat, beneden in de hal, stond een drietal collega's van de geüniformeerde politie te discussiëren. Ze stapten opzij zodat Marilou bij de automaat kon. Ze liet haar vinger over het keuzemenu glijden, op zoek naar de koffie. Alle drie zwart; de suiker was nog altijd niet bijgevuld maar ze hoopte dat Hoogendam nog wat zoetjes bij zich had. Ondertussen luisterde ze aandachtig naar het gesprek van haar collega's. 'Sorry,' zei ze. Ze boog even voorover om te kijken of ze de koffiemok van Kingma wel correct onder de automaat had gezet. 'Hoor ik jullie nou zeggen dat Wim Romeyn nog steeds niet terug is?'

'Klopt,' zei een van de agenten. 'Ik had gisteravond zijn vrouw nog aan de lijn; Leyla. Doodongerust. Ze heeft al die tijd niets van hem gehoord.'

'Ach, het arme mens,' zei Marilou. 'Maareh... Martijn Schröder had... heeft toch de leiding in dat onderzoek?'

'Ja.' De agent zette zijn pet op, maakte zich klaar om de straat op te gaan. 'Maar volgens Wims vrouw zijn ze nog geen stap verder gekomen.'

'Hmm,' mompelde ze. Marilou zag dat de derde koffie klaar was. Ze zocht naarstig naar een dienblad, hoewel ze wist dat die er nooit stonden. 'Ehm, waar zit Martijn ook alweer?' vroeg ze terloops aan de agent. Voor hij antwoord gaf, ging ze al verder: 'Weet je wat, loop even mee.'

'Nou,' protesteerde de agent. 'Ik moet mijn ronde gaan doen en...'

Ongevraagd drukte ze hem twee bekers hete koffie in zijn handen. Pakte zelf de koffiemok van Kingma en begon al te lopen. ‘Laat maar even zien, waar hij zit.’

De agent liep mopperend achter haar aan. ‘Verdomme, dat spul is heet!’ Hij zag dat Marilou in één keer de juiste kant opliep. ‘Hee, je hebt mij helemaal niet nodig!’ riep hij haar na.

‘Jawel. Zonder jou zou ik die koffie niet boven krijgen,’ lachte ze. ‘Zet ze maar bij Kingma op kantoor. Babbel ik even met Schröder.’

Vloekend liep de agent de andere kant op, terwijl Marilou het kantoor van Schröder binnenstapte. De tenger gebouwde rechercheur, met een baardje dat al grijs begon te worden terwijl zijn hoofdhaar nog donker zwart was, keek verbaasd op. ‘Tetteroo? Kom je me nou koffie brengen?’

‘Eh, nee, die is voor Kingma. Ik wilde alleen even vragen hoe het er mee staat.’

‘Oh, wat aardig...’

‘Het onderzoek naar Wim, bedoel ik.’

‘Oh, dat... Waarom wil je dat weten?’

‘Waarom vraag je dat?’

‘Waarom niet?’

‘Waarom vertel je het me niet gewoon?’

‘Waarom zou ik?’

Marilou schoot in de lach. ‘Waarom ben je zo’n zeikstraal?’

‘Waarom bel jij mij nooit terug?’ zei Schröder eveneens lachend.

‘Even serieus Mart. Wat weet je over de verdwijning van Wim Romeyn?’

‘Waarom... Sorry, maar dit *is* serieus. Nee echt,’ lachte hij. ‘Waarom vraag je dat niet aan Whitlox?’

‘Ah, nee... Mag je niets zeggen van hem? Ligt ‘*El Jefe*’ weer eens dwars?’

‘Wat kan ik zeggen?’ zei Schröder verontschuldigend.

‘Nou, blijkbaar niet zo veel,’ zei Marilou.

‘Tja, je hebt een soort van reputatie he? Zullen we het daar maar op houden?’

‘Oké Mart. Mocht je m’n hulp toch nodig hebben, dan weet je me te vinden.’ Ze draaide zich resoluut om en liep in de richting van Kingma’s kantoor.

Martijn Schröder reageerde niet meer. Hij zat weer geconcentreerd naar zijn aantekeningen te staren. *Veel informatie, weinig aanknopingspunten*, dacht hij.

‘Zo, Lou. De toeristische route genomen?’ zei Jinne Kingma toen ze eindelijk de koffie kwam brengen. Tegenover Jinne zat René Hoogendam al te wachten. Hij had een grote papieren zak vol croissants meegenomen. ‘We hebben wat te vieren,’ zei hij opgelucht dat hij eindelijk van zijn krukken af was.

‘Lekker,’ zei Marilou en griste als eerste een chocolade croissant uit de zak die ze direct in haar mond stak. ‘Als-mmm-je-mmm-blijf,’ mompelde ze smekkend met volle mond. ‘Je mmm-koffie-mmm, King.’

‘Thanks,’ zei Kingma. ‘Zeg, moet Ron Marcus hier niet bij zijn?’

‘Brava?’ vroeg Hoogendam. ‘We hoeven die crime vlogger toch niet iedere dag over de vloer te hebben, of wel soms?’

‘Nou,’ zei Marilou. ‘We willen hem inzetten om...’

‘Tetteroooo!’ Whitlox’ zware stem denderde door de gang.

Kingma keek haar direct beschuldigend aan. ‘Je zei toch dat hij er oké mee was?’

‘Niet formeel,’ zei Marilou. ‘Maar ik heb hem niet eens verteld wat we willen doen, dus waarom hij nu weer zo achterlijk doet...’

‘Tetteroo!’ zei Whitlox die nu in de deuropening stond. ‘Ik weet niet waar je mee bezig bent. Maar dat kan wachten.’

Marilou keek haar baas vragend en zich van geen kwaad bewust aan.

‘We hebben een lijk,’ ging Whitlox verder.

Er viel een korte stilte in de kamer van Kingma.

‘Waar?’ vroeg Hoogendam als eerste.

‘De molen,’ bevestigde Whitlox.

3

Rechercheurs Hoogendam en Tetteroo keken met open mond naar molen De Roos. De laatste, en nog altijd werkende molen van de achttien molens die ooit op de vestingmuren van de Delftse binnenstad hadden gestaan.

‘Holy shit,’ zei Hoogendam onder de indruk van wat hij zag. ‘Dat... had ik niet verwacht...’

Marilou sloot haar mond. Maar moest even slikken voordat ze zei: ‘Laten we maar naar binnen gaan...’

‘Laten we eerst de brandweer maar bellen,’ zei Hoogendam. Hij keek nog altijd omhoog. Aan de top van de bovenste wiek van de molen hing een lichaam. Een man hing, levenloos, ondersteboven. De wieken stonden niet recht, maar kruisvormig. ‘Ik ben bang dat we daar een ladderwagen bij nodig hebben,’ mompelde hij.

‘Daar zou je wel eens gelijk in kunnen hebben,’ zei Marilou. ‘Maar, laten we eerst de molenaar opzoeken. De man die de melding heeft gedaan.’

Binnen in de winkel van de molen, midden tussen de zakken graan en veevoer, stond de molenaar hen op te wachten.

‘Rechercheur Tetteroo,’ zei Marilou. ‘Dit is mijn collega, Hoogendam.’

‘Koos van Rheijn,’ zei de molenaar.

‘U heeft de melding gedaan?’ vroeg Hoogendam.

Van Rheijn gaf een nors knikje. ‘Ja.’

‘Enig idee wie het slachtoffer is?’

De molenaar schudde ontkennend met zijn hoofd.

‘Ehm,’ vroeg Marilou terwijl ze haar ogen uitkeek in de volle, stoffige winkel. ‘Hoe laat ontdekte u het slachtoffer?’

‘Net. Voor ik binnenkwam,’ zei Van Rheijn.

‘Hoe laat is ‘net’?’ vroeg Hoogendam.

De molenaar keek hem aan. ‘Kwartiertje geleden...’

‘O-kééé...,’ zei Hoogendam en keek snel even naar Marilou. Hij was al klaar met de weinig spraakzame man.

‘We willen de situatie van dichtbij bekijken,’ zei Marilou. ‘Hoe komen we boven?’

‘Volg mij maar,’ zei Van Rheijn en begon direct daarna de houten trap op te lopen.

Na vier smalle houten trappen trok de molenaar een deur open. ‘Goddank,’ hijgde Marilou. Ik wist niet dat we zoveel verdiepingen omhoog moesten.’ ‘Zolders,’ bromde Van Rheijn.

‘Sorry?’ zei Marilou terwijl ze achterom keek waar Hoogendam bleef. Een verdieping lager zag ze Hoogendam staan.

‘Even op adem komen,’ riep René naar boven. ‘Voor het eerst dat ik zoveel trappen moet lopen. Net nu ik mijn krukken hen ingeleverd. Niet dat ik mét krukken makkelijker een trap op zou lopen...’

‘Zolders,’ herhaalde Van Rheijn, zonder op de opmerking van de rechercheur in te gaan. ‘Een molen heeft zolders, geen verdiepingen.’

‘Oh, neemt u mij niet kwalijk,’ zei Marilou nu ook geïrriteerd door de norske houding van de molenaar.

‘Naar buiten,’ zei Van Rheijn zodra rechercheur Hoogendam eindelijk de vierde verdieping had bereikt.

‘Ah, het balkon,’ zei René opgelucht dat hij klaar was met de vele trappen.

‘Stelling,’ bromde Van Rheijn.

Hoogendam keek vragend naar zijn collega. ‘Het zal wel weer anders heten,’ merkte Marilou op.

‘Nja... Het balkon van een molen heet een stelling,’ zei Van Rheijn.

Marilou gebaarde naar René: *zie je wel?*

Eenmaal buiten, zagen de rechercheurs de skyline van de oude binnenstad. De karakteristieke kerktorens van Delft leken dichterbij dan ze in werkelijkheid waren. ‘Zo. Nou, Dat is wel de moeite waard,’ zei Hoogendam. ‘Zo heb ik de stad nog niet eerder gezien.’

‘Moet je de toren van de Nieuwe Kerk een keer beklimmen,’ zei Marilou. ‘Nog veel mooier uitzicht. Alleen, als ik jou was zou ik wel vroeg vertrekken. Met jouw tempo ben je pas halverwege als ze al gaan sluiten.’

‘En bedankt...,’ grinnikte Hoogendam.

‘Hier is-tie,’ zei van Rheijn onverstoorbaar en wees omhoog, naar het lichaam dat meters boven hen, ondersteboven aan de bovenste molenwiek hing.

‘Zal ik nu de brandweer bellen?’ vroeg René. Hij keek omhoog naar het lichaam dat schuin boven hen hing. ‘Om het lichaam eraf te halen?’

‘Waarom?’ zei Van Rheijn. ‘Als u klaar bent met uw onderzoek, draai ik de wieken naar beneden, kunt u hem er zo af halen.’

‘Klaar met ons onderzoek?’ vroeg Marilou verbaasd.

‘Ja. Ik heb niets aangeraakt. U moet toch vingerafdrukken controleren enzo?’

Marilou streek verbaasd door haar rode haren. ‘Eh. Ja, natuurlijk. Onze collega’s van het forensisch team komen zo. Maar eh...’ Zo onopvallend mogelijk tikte ze snel een berichtje naar Louise Peereboom om te vragen of het forensisch team al onderweg was. ‘...Heeft u iets specifieks gezien dan? Iets wat u ons wilt laten zien? Of iets dat, volgens u belangrijk is voor het onderzoek?’

‘Nee.’

Hoogendam begon te gniffelen.

‘Dit is niet om te lachen, meneer de rechercheur,’ gromde Van Rheijn.

‘Nee, nee, tuurlijk niet. Excuses,’ zei Hoogendam. ‘Ik, ehm... Enig idee wie dit gedaan kan hebben?’

Marilou checkte snel het bericht dat binnenkwam op haar mobieltje. Ze glimlachte. Louise was er bijna.

‘Iemand die iets van molens weet,’ zei Van Rheijn.

‘Eh, ja. Het moet wel iemand zijn die weet hoe de wieken draaien, denk ik zo,’ zei Hoogendam.

‘Dat ook,’ zei Van Rheijn.

‘Wat nog meer dan?’ vroeg Marilou. Ze bleef onophoudelijk naar het dode lichaam kijken. ‘Het zit stevig vastgebonden,’ zei ze tegen Hoogendam. ‘Het was in ieder geval iemand die de tijd heeft genomen, het lichaam goed vast te binden.’

‘En iemand die de tijd heeft genomen om de wieken in de juiste stand te zetten,’ zei Van Rheijn.

De twee rechercheur keken hem aan. ‘Hoe dat zo?’ vroeg Marilou.

Van Rheijn kruiste zijn armen. ‘De wieken staan gekruist.’

‘Eh, ja. Dat hadden we al gezien voordat we naar binnen kwamen. Dus?’ zei Marilou.

‘Nou. Dat betekent dat de molen in rouwstand staat.’

‘Werkelijk?’ zei Hoogendam. ‘Ik wist niet dat de stand van de wieken iets betekende.’

‘Nee. U weet niet veel van molens,’ zei Van Rheijn. ‘Dat was me al duidelijk. Hopelijk weet u meer van lijken...’